

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж1 р 8/2021
25.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Весне Субић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у предмету предлагача АА из села ... код ..., коју заступа пуномоћник Немања Алексић адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављене против решења Врховног касационог суда Р4 р 1/2021 од 04.03.2021. године, у седници одржаној 25.05.2021. године донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Врховног касационог суда Р4 р 1/2021 од 04.03.2021. године.

Образложење

Решењем Врховног касационог суда Р4 р 1/2021 од 04.03.2021. године, одбијен је, приговор предлагача за заштиту права на суђење у разумном року у предмету Врховног касационог суда Рев2 3037/2019.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу, не наводећи посебно разлоге жалбе, али се из садржине жалбе може закључити да је жалба изјављена због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. У жалби је навео да је у питању поступак који се водио пред Основним судом у Лесковцу, да је предлагач, након доношења првостепене пресуде изјавила жалбу, као редован правни лек 26.04.2017. године, да су списи достављени жалбеном суду 02.06.2017. године и другостепена пресуда донета 05.03.2019. године, односно да је поступак одлучивања о жалби трајао укупно 20 месеци. Након тога предлагач је изјавила ревизију против пресуде другостепеног суда у априлу 2019. године, која је примљена у Врховни касациони суд 01.10.2019. године и о истој одлучено 11.02.2021. године, 16 месеци по пријему ревизије у Врховни касациони суд, односно 22 месеца од изјављивања ревизије. Имајући у виду да је побијаним решењем одбијен приговор предлагача за убрзавање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев2 3037/2019, као неоснован, предлагач сматра да у побијаном решењу нису на правилан начин цењени рокови у којима је другостепени и Врховни касациони суд требало да одлуче о ревизији, при чему је указано и на одлуке Европског суда за људска права ближе наведене у жалби.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 16. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/05 од 07.05.2015.

године), Врховни касациони суд је, без испитног поступка, применом члана 17. став 4. истог закона, утврдио да је жалба неоснована.

У поступку доношења побијаног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. ств 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на коју се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Из списка предмета Врховног касационог суда Р4 р 1/21 утврђено је да је предлагач Врховном касационом суду поднео приговор ради убразања поступка у предмету Врховног касационог суда Рев2 3037/2019 дана 05.05.2021. године. Одлучујући о поднетом приговору Врховни касациони суд је спровео испитни поступак, па је увидом у списе Рев2 3037/2019 утврдио да је тужила (овде предлагач) дана 15.12.2015. године поднела Основном суду у Лесковцу тужбу против туженог Дома ученика средњих школа у Лесковцу, ради поништаја решења од 25.11.2015. године, анекса I уговора о раду од 04.11.2015. године и враћања на рад. Тужба је заведена под П1 1192/15. Првостепени суд је заказао припремно рочиште за 03.11.2016. године, одржао четири рочишта на којима су прочитани писани докази и извршено саслушање странака и сведока, те је донео пресуду 23.03.2017. године. Тужила је против првостепене пресуде изјавила жалбу 26.04.2017. године, списи су достављени Апелационом суду у Нишу 02.06.2017. године и заведени под Гж1 2166/2017, да би 05.03.2019. године била донета другостепена пресуда, која је заједно са списима достављена Основном суду у Лесковцу 15.03.2019. године. Тужила је против наведене другостепене пресуде изјавила ревизију 23.04.2019. године, након чега су списи достављени Врховном касационом суду 01.10.2019. године и предати судији известиоцу у рад 14.10.2019. године. О ревизији тужиле одлучено је на седници већа одржаној 11.02.2021. године, урађен је писани отправак одлуке и списи послати на експедицију 03.03.2021. године.

Анализирајући дужину трајања поступка Врховни касациони суд је закључио да приговор предлагача није основан, те да се ради о парничном поступку у којем је суђено у границама разумног рока, односно да целокупни поступак од подношења тужбе 15.12.2015. године, па до одлучивања о приговору траје у границама разумног рока, с обзиром да је поступак правноснажно окончан за три године и четири месеца. Имајући у виду датум доношења одлуке по ревизији, судски поступак је у три степена одлучивања трајао пет година и два месеца, што се уклапа у стандард тростепеност одлучивања који је постављен у пракси Европског суда за људска права.

Врховни касациони суд сматра да је адекватном анализом дужине трајања поступка, као и предузетих процесних радњи од стране суда правилно закључено да приговор предлагача није основан. У конкретном случају, правилно је оцењено да је целокупни поступак, од подношења тужбе, па до одлучивања о приговору трајао у границама разумног рока.

Наиме, одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року, уважавају све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета

суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и за израду одлука.

Полазећи од свих чињеница и околности овог случаја, Врховни касациони суд је прихватио као правилну оцену овог суда да предлагачу АА из села ... није повређено право на суђење у разумном року. Наиме, дужина трајања поступка је једна од чињеница на основу које се одлучује о приговору за убрзање. Правилна примена правног стандарда суђења у разумном року подразумева утврђивање скупа чињеница (сложеност чињеничних и правних питања, понашање подносиоца захтева и државних органа итд.), међу којима кључни значај има чињеница дужине трајања целокупног поступка. Предлагач је у жалби навео да је поступак пред другостепеним судом трајао двадесет месеци, а пред Врховним касационим судом шеснаест месеци, чиме су повређене одредбе члана 383. став 2. Закона о парничном поступку у погледу обавезе другостепеног суда да одлучи о жалби, а да Врховни касациони суд, одлучујући о изјављеној ревизији, није поштовао правила о редоследу одлучивања.

Како је у конкретном случају предмет оцене целокупан поступак, то је имајући у виду чињеницу да је тужба поднета 15.12.2015. године, да је након доношења првостепене пресуде 23.03.2017. године, пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 216672017 од 05.03.2019. године потврђена првостепена пресуда, те да је пресудом Врховног касационог суда Рев2 3037/2019 од 11.02.2021. године одлучено о ревизији предлагача, правилан је закључак да приговор предлагача није основан, јер се ради о парничном поступку у којем се судило у границама разумног рока, односно да је целокупни поступак од подношења тужбе па до одлучивања о приговору трајао у границама разумног рока, због чега нема разлога да се утврди повреда права на суђење у разумном року и да се налаже мера за убрзање поступка.

Суд је ценио наводе жалбе да су прекорачени рокови за одлучивање о жалби и ревизији предлагача, али сматра да су ови наводи неосновани. Наиме, рок за доношење одлуке прописан је у поступку пред другостепеним судом, али не и у поступку по ванредним правним лековима. Наведени рок је по својој природи инструктивне природе, те непоштовање тог рока не доводи до последица које би условиле другачију оцену основаности приговора ради убразања поступка у конкретном предмету.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене жалбе, којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијаног решења, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд сматра да је побијаном одлуком правилно одбијен захтев предлагача, па је применом члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучено као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић